

Rodinné video 2021

První festivalovou vlašťovkou na amatérském filmovém nebi je každoročně FilmFest v Liptovském Hrádku, mající podtitul Rodinné video a vysoký kredit jak u domácích, tedy slovenských autorů, tak i u autorů z České republiky, což se projevuje značným počtem obeslaných a soutěžících filmů z obou krajin. Letošní porce čítala 54 filmů, což oproti jiným létům je číslo řekněme malé, ale asi není třeba zmiňovat důvody - ergo důvod jeden, ale podstatný - no i tak je to pro porotu docela "kláda", navíc ztížená formou bezkontaktního sdílení a v neposlední řadě i ovlivněná, jak to říci kulantně, osobní leností. Zde si tedy neodpustím vzdát hold organizátorům soutěže za precizní a vysoce kvalitní servis, který dal na lenost zapomenout a značně ulehčil, a skoro bych dodal že i zpříjemnil samotné porotování. Díky, díky moc !!!

Určitě je ve známosti, že tato soutěž je rozdělena do věkových, potažmo řečeno i do filmařsky "výkonnostních" skupin a každá skupina soutěží ve shodných tematických kategoriích. Dovolím si postupovat dle tohoto dělení, jen zvedám prst s upozorněním, že mluvím za sebe a jsem si vědom, že nemám patent na rozum, no nicméně se v hodnocení snažím být co nejobektivnější a upřímný. Poďme na to !.

Začátečníci - filmy o rodině

VÁLKY, VÁLKY - film od Dalibora Novotného zřejmě vycházel z předpokladu, že zachytí roztomilou neohrabanost malé pomocnice při přípravě pečení, což se zpočátku i dařilo, ale pak to holčičku přestalo bavit a film taky tak nějak přestal.

POSEDENIE PRI JASLIČKÁCH - Nikolase Fičundy vnímám jako podařené dílko se zřejmým režijním uchopením, kdy prostřednictvím dvojice děvčat nás autor provází - a mapuje je tak - po jednotlivých etapách pobožností slavení svátku Kristova narození. Délka vložených hudebních pasáží tento záměr ale hodně zatěžuje a prvotní idea se stává opakující se poutí od jedné hudební produkce k druhé.

Ale, z mé strany pochvala !

MAROŠKOVA OSLAVA 18 ROKOV - nic víc, nic míň; natočeno pro budoucí milé přepomenutí si tohoto dne po letech. Neseděl mi příliš hudební doprovod, ale střízlivá délka to vyrovnala. Živě natočila Ľubica Ligocká.

Začátečníci - Portrét

Ve filmu DOBRÚ CHUŤ, DALO natočil sám sebe Dalibor Novotný při přípravě jídla, což by nebylo nic tak zvláštního, nevědouc, že autor je odkázán na invalidní vozík. Nepatetičnost a neokázalost pojetí trochu kalí až doslovná posloupnost procesu vaření a co mne určitě nesesedělo, byl až otravný a protivný klavír coby hudební doprovod. Ale, dalo se na to dívat, Dalo.

ISTROPOLIS, KLENOT BRATISLAVY Jakuba Liptáka mne i přes jakoby nevnímanou délku velmi zaujal a jen jsem si celou dobu v duchu říkal, pojďme už dovnitř ! Ale až závěrečné titulky mně informovaly, že filmařům nebyl vstup do budovy umožněn. Je to velká škoda, byla by to určitě ta pověstná třešinka na dortu. Ale i tak je to film s jasným až investigativním záměrem a celospolečenským dopadem. Výpovědi zainteresovaných architektů se neopakovaly, naopak se doplňovaly a přinášely další odborné pohledy. Takže asi jedinou piňou na kráse byla absence celkového pohledu na budovu samu. Jinak palec nahoře a do indexu píši Á !

Začátečníci - cestovanie, šport, aktivity

IZRAEL 2020 a VÝTVARNÝ PLENÉR V SUDOPARKU jsou dva počiny autorky Ľubice Ligocké, které jsou natočeny stejně živě, jako předchozí Marošková oslava, ale chybí jim jakýsi řád, sem tam se sice zaleskne kousek perly, ale vnímám to jako náhodu. Tak lze jen doufat, že příště už to nebude náhoda, ale záměr. Moc jí to přeji.

Začátečníci - film z fotografií

I zde máme dva filmy jedné autorky, Martiny Baňasové, a to film OTEC a film BAŠKIN VESELÝ SVET. Z prvního filmu jsem byl rozpačitý, protože jsem pro krátkost, ale také pro záběrovou nečitelnost, vůbec neidentifikoval toho Otce.

Druhý film naopak byl velmi podařený, kombinace pohybu a fotek dávala filmu autenticitu a střih na hudbu příjemnou rozvernost korelující s obrazem. Pěkné, milé, veselé.

Mládež - Portrét

PO ŠKOLE S JURAJOM KUKUROM je slušně natočené interview, jehož největší silou a trumfem je zpovídáný populární herec, kterého natočila Nevena Kraviarová při jeho návštěvě rodného Prešova. Ochranou ruku nad ní držel pedagog Maroš Semančík a spolu se jím to docela povedlo.

Mládež - Cestovanie, šport, aktivity

HRAD STREČNO je pohodový, bezeslovný záznam rodinného výletu, který citlivě natočila Viktória Blažeková a stejně citlivě opatřila hudbou. Škoda jen, že nezužitkovala do děje nedar z nebes, tedy déšť, který je v závěru zaskočil. Ale spokojenost !

2020, je název filmu Matúša Šarišského, který v necelé minutě a nadprůměrně záběrově proběhne celým loňským rokem oslavujíc poetickou slovenskou krajinu ve všech ročních obdobích. Neříkám, že by pod obrazem měl zrovna dunět hlas Karola Duchoně, ale anglická píseň je z těchto dvou variant ta rozhodně nejnevhodnější !

MISSING (autorka Denisa Stránska), ZNOVU NA ZAČIATKU (Štefan Vančík), FRIEND OF MINE (Tamara Vargová) jsou milé animáky ze ŠUP Bratislava, z nichž, se mi osobně nejvíce líbil film Tamary Vargové pro vyjimečnost a ucelenost příběhu, pro výtvarnou kvalitu, animaci i pro vytvoření citlivé, nesnadno vyjádřitelné atmosféry děje. Předchozí dva filmy mají slušné pojetí, ne tak kvalitní výtvarno a animaci, ale pro neustále přibývajících, pro mne nevysvětlitelné figury a divné vrstvení lehce nepochopitelných dějů, je řadím až za Friend of mine. Ale všem držím oba palce.

Pokročilí - Filmy o rodině

Film s názvem ZÁCHRANÁR natočil nebohý Emil Chlebničan a vypráví o mrtvém záchranárovi Michalovi, který se nečekaně zjevuje nejméně zručné člence výpravy na ferratě, aby jí byl oporou a podával pomocnou ruku při zdolávání nejhorsších úseků. Ve výsledku to ale vypadá, že žádnou pomoc ani nepotřebuje a dramatičnost děje kazí tím, že se do kamery směje. Ale budiž.

BLAHOPRANIE A DAR 30-ROČNEJ MAMKE, Tomáš a Elena Telepákovci. Film, který mně zaujal coby výtvarníka, neb je o tom, že manžel namaluje obraz pro svou ženu a zobrazí na

něm jejich synečka. Pak ho zřejmě napadne, že by se i to dítko mohlo na obraze uplatnit, což se rovná nahodilé čmáranici, kterou však manžel umně doupraví a dobarví v duchu Františka Kupky. Bohužel tím to končí a rozzářené a štěstím zasazené oči vděčné mamky se coby katarze nekonají. Škoda.

ANDĚL BEZ KŘÍDEL. Obdivuji Ľubora Patsche za to, že v mnoha svých filmech nám předkládá aktivity postižených lidí, jejich boje s nepřízní osudu a jejich velká-malá vítězství v tom, čemu se věnují. Tento film je krapet jiný, důraz je zde kladen na rodiče těchto lidí, zde jmenovitě se jedná o Milana Rúfuse, velkého ducha slovenské poezie. Jakoby stvořitel, který ho obdařil tolikerou fantazií, chytrostí a vším tím umem, zapomněl dát Milanovi Rúfusovi něco navíc, co by v sobě uchoval pro generace příští a co by zdědili jeho potomci. Určitě to pro autora nebylo lehké pustit se do natáčení a dát výpověď o tom, že tento gigant básník bezvýhradně přijal roli otce a ochránce postiženého dítěte, povýšil jej na svou múzu a inspiraci i s tím krutým vědomím, že světlo na konci tunelu není. Stejně tak to není ani lehké pro diváka sledovat tento pohnutý osud, zde ale lidsky zpřístupněný umem autora, který jej zaznamenal věcně, neokázale, a bez tlaku na city či sentiment.

SNAD ABY SE ZASTAVIL ČAS je název filmu, kterým autorka Alena Krejčová vzdává hold tvořivé filmařské dvojici manželů Kubátových a vzdává ho velmi zdařile. Pro mě je ve filmu příjemná autenticita, pohoda i sebeironický nadhled a humor, což je koření, který tento medailon posouvá do těch kvalitních. Za mě spokojenost !

SLEPÉ RAMENO, film Ladislava Biznára jsem rozkrýval postupně, chápal jsem naděje plné a lákavé scény na břehu i to, že vodní cesta je slepá a je nutno se vracet. Ale pojednou je vidět, že děje na břehu se zvrty a co platilo již neplatí, jen ta hlava šedivá zbyla. Ano, chápu to jako možný života běh, jako jakousi vizi, jak může život od puberty - do lodi nastupuje hrdina jako puberták - pokračovat i s tou slunnou i s tou odvrácenou stranou, a jak to většinou nakonec dopadá : Starý, rozčarovaný a sám. Sám na molu, odkud mu cesta započala. Parádní podobenství.

Ale nebyl bych to já, kdybych se do toho, v domnění že je to geniální, nevlozil. Všechno akceptuji, muž prošel daným dějem, teď stojí na molu a neví co se sebou. Ozve se hlas, muž se po hlase otočí a vidí mladou maminku, která stojí na břehu u paty mola a v ústrety natahuje ruce. A od kamery k ní capká, co to dá, malý chlapeček ve stejně barevném tričku z pod něhož vykukuje holá prdelka a ještě ne tak jisté bosé nožičky ! Maminka ho sevře do náruče a kruh života je uzavřen. A paradoxně na počátku. Co vy na to ?

MALÝ FOTOGRAF, je film Danuše Kubátové, který se povedl i nepovedl. Dle mého soudu velmi podařená pětiminutová reportáž z vernisáže ! Naprosto citlivě odměřené a dávkované informace i s rafinovaně nabídnutým kusým pohledem na konkrétní fotografie, budí v divákovi potřebu tam být a prohlédnout si výstavu celou. Následná divadelní produkce ale vše zatíží, nadšení a touha se dovědět víc pomalu vyprchává. I když k závěru interakce herců s dětmi do toho vnese autenticitu a pohodu, přec jen to vnímám jako jakousi kouli na noze tohoto filmového pošušňáníčka. Ale velká poklona autorce i tomu malému fotografovi !

Pokročilí - Portrét

TRISTAN, IZOLDA A COVID. Asi jediný film, který reflektuje současnou pandemickou krizi je dílem Milana Kaňáka a zobrazuje snahu Severočeského divadla dostát 155. výročí prvního provedení opery Tristan a Izolda. Prozradím, že se to nakonec uskuteční a pan Kaňák je samozřejmě u toho. Jeho uchopení je ale příliš široké, zdouhavost posunu děje nepomáhá, některé pasáže jsou navíc. Průniky z reality do historie jsou mnohde strmé a i nedůsledné. A

v té kritičnosti vůči vládním zákazům bych klidně přitvrdil. Dobře se na to dívá, svět divadla je kouzelný, ale ubrat pár minutek by film zrychlilo a celkově mu pomohlo.

INČUČUNA. Světe div se, ale opravdu toto je jediný humorný film, který na přehlídce byl ! Ale i když jediný, tak skvělý a stačily na to snad jen dva záběry. Pravda, humor je to veskrze slovní, ale kostýmy, masky a hlavně dikce aktérů, s jakou své texty pronášejí, ho povyšují na humor obrazový. Paráda.

CHTĚL JSEM BÝT HVĚZDOU, Jana Vačleny je portrét člověka vzešlého z okruhu autorových spolužáků, výtvarníka, karikaturisty a muzikanta Lubomíra Lichého. Je to portrét, který si hová na laskavém polštářku nostalgie, deklarovaného přátelství a vzájemné úcty. A je také dobře a zručně natočený a pro diváka přívětivý ! Co víc si od portrétu přát ?!

MILAN KAŠUBA. Další portrét, který se moc povedl. A navíc poctivá filmařina, která jakoby netlačí sebe nad portrétovaného muzikanta, ale spíše se naopak podřizuje jemu, jeho tempu, což se někde projevuje jako režijní jednotejnost, nevzrušivost, ale já to vnímám jako úžasný režijní klad a záměr upozadit filmovou techniku, aby upozaděna povýšila význam zobrazovaného, tohoto úspěšného a přesto skromného jazzového kytaristy.

ŽELEZNIČKA VO VAŽCI. Úchvatný začátek ! Skvělá rapid montáž s pohybujícími se vláčky a málem smeteným autem na přejezdu před titulkem ! Ano, takto suverénně rozjel Samuel Žiaran svůj portrét člověka, jehož jméno, jestli se nemýlím, ve filmu vůbec nezaznělo a ani v titulcích není ! Škoda. Pamatuji si z dětství pohádku, ve které vystupovala postava, které se říkalo Svat Všeuměl. To byl člověk co uměl z čehokoliv vyrobit snad všechno, kdeco opravit, se vším si věděl rady a pro nějž nebylo nic nemožného. Vždycky jsem si říkal, kdo to asi je? Jak asi vypadá ? Po shlédnutí tohoto filmu už to vím, je to ten pán z Važca, o němž je tento film ! No ale pojďme k filmu. V první řadě skvělá kamera, ne sice všude, ta makra z ruky se moc houpou a třepou, ale jinak klobouk dolů. Sdělná hodnota vysoká a obdivuhodná a hlavně následování hodná. Toto by se mělo povinně promítat ve školách, aby klesla kriminalita mládeže.

TUŽBA V SRDCI, je zfilmovaná výpověď onkologické pacientky, tedy závažná tematika, kterou civilně a citlivě natočil Jozef Fašánok a která se mi po pár minutách dosti zprotivila. Přestože vnímám to s čím ta dáma statečně zápolí, jaké vnitřní úsilí a vůli do toho dává, svůj boj nám však prezentuje neosobní, literárně quazi filozofickou formou, plnou frází a vyčichlých floskulí a to je to poslední, co bych od takového člověka čekal.

FREUDŮV PŘÍBOR PODLE MARIE ŠUPOVÉ natočil Eduard Mocek nejen jako hold činností předsedkyně Společnosti Sigmunda Freuda paní Šupové, ale i jako oslavu jejího životního jubilea. Neúnavná práce paní předsedkyně je prezentována krátkými záznamy bezpočtu akcí k uctění a obecnému připomenutí velkého příborského rodáka Sigmunda Freuda. Film dobře odsypá, nerozjíždí se do délky aniž by ubral na porci a významu sdělení.

BLUDIČKA se mi jeví jako sympatická recipocita za film o Kubátech. Natočila ji, a řekl bych že stejně dobře, Danuše Kubátová. I tady jde o vědoucí, laskavý pohled na respektovanou osobu s níž ji pojí společná potřeba promlouvat filmem a kamerou, a také přátelství prohlubované při různých společných akcích. Drobná výtka se týká těch pár "sedících" výpovědí, ale jinak je to v obou případech velmi dobré filmařské řemeslo, a to váží víc, než jakákoliv výtka. Ode mne pochvala pro obě dámy.

MARINKA je drobná, čínorodá tetinka, jejíž velkou radostí a bohatstvím je zpěv a lidová píseň, ale také název filmu, který o ní natočil L'ubor Patsch. A jedním dechem dodávám, že

má autor čuch na takové lidičky a umí je, jak se říká, filmově prodat. Jenže v tomto případě to má háček. Umění zpěvu nejsou elektrické vláčky. Na čem se má napást kamera, jaké děje zobrazovat, jakými činnostmi obohatit výpovědi zpěvačky, která je důchodového věku, má všude uklizeno a jinou aktivitou, krom těch denodenních, se zjevně nezabývá. A navíc má svou hlavu. To je oříšek pro každého filmaře. L'ubor Patsch se s tím popral dobře, se ctí, jen těch etnografek mně přišlo na jeden film až dost.

SPOMIENKA NA JOZEFA ANTALÍKA je určitě záslužný film Laco Hámora, který přibližuje jméno velkého muzikanta, gajdoša, pana Antalíka. Film mně přijde dost rozháraný, jakoby se sám autor hádal se sebou, co do filmu patří a co tam nemusí být, aby tam nakonec použil raději všechno, aby nic nechybělo. Takže je film zahlcený jmény, archivními fotografiemi, záběry z muzea, promluv pamětníků i následovníků, zkrátka, když je něčeho moc, tak je toho příliš. Dotáčky v exteriéru jsou cílevědomé, ale samý nájezd - odjezd bez chvilky zastavení. Spousta interiérových záběrů neposouvá příliš děj, je jen jakousi vatou. Velký obdiv naopak platí o sběru fotografického materiálu a snaze být nositelem informací poctivě mapujících životní i muzikantskou cestu gajdoša Antalíka i jeho odkaz pro následovníky..

Pokročilí - Cestovanie, Šport, Aktivity

SLOVENSKO NA BICYKLI je krásný filmový bonbónek, kapitolovaný takovými až kantorskými titulky, natočený s vysokým důrazem na kompozici a výtvarnou účinnost záběrů. Natočili a i mne potěšili Juraj a Stanislava Jedinákoví. Byl to zážitek, děkuji.

POLSKÝ ROADTRIP je dílem Andreje Guráně a mě hlavně zaujal frekvenčním snímáním z auta, které cestě dodaly švih a odsýpaly tak od jednotlivé zastávky ke druhé, které naopak byly vítanými nositeli klidu. Dobrý, řekl bych, youtuberský počín přiblížit Polsko pro stejnou věkovou skupinu, nezatěžující příliš diváka polskou realitou.

ROKLINA SUCHÁ BELÁ, autor Emil Chlebničan. Nadstandardní, neřkuli až čítankově natočený (nejen) rodinný film, který je rozehrán v klasickém filmovém kánonu, vycházejícího z literatury, či spíše ze školních slohových prací, kdy film má začátek, čili příjezd, příchod, má svou stať, to jest průběh akce plus nezbytné informace a maximální využití reálií pro obraz, trocha dramatickosti určitých náročných pasáží, no a poté již závěr, to jest završení pochodu a pocit dobře prožité neděle a hupky šupky domů. Já se klaním ! Paráda.

NEZABUDNUTELNÉ ZÁŽITKY ŽELEZNIČIAROV V SP. N. VSI, opět od Emila Chlebničana má naopak od předchozího filmu výrazně interní polohu, která více promlouvá a oslovuje členy sdružení FISAIC, kteří se v roce 2020 sešli na mezinárodní filmové soutěži ve Spišské Nové Vsi a ti tento film prožijí jistě s větším gustem, než divák či tvůrce bez příslušnosti k FISAIC.

KYVADIELKO, do třetice Emil Chlebničan. Upřímně předjímám, že jsem po přečtení popisky k tomuto filmu něco moc extra neočekával, konec konců už jsem párkrát vlakem jel, tak čím mohu být v povídání o nějakém vlaku překvapen. Ale opak byl pravdou. Od prvních záběrů, od prvních informací k tomuto vlaku jsem zpozorněl a pak se jen pásl a obdivoval autora, jak zručně a cílevědomě a přitom hravě a nenásilně mě obohacuje vědomostmi, prostřednictvím kamery mi dává nahlédnout v místa, která jsou pro normálního smrtelníka nedostupná, a to dohromady divákovi prezentuje aniž by rezignoval na estetickou úroveň a odbornou hodnotu filmu.

Spokojenost, paráda, palec nahoru !

CIEL' - IVAN KUPAL je filmová kronika od Jána Kusky, která vznikla na filmařském zájezdu na Ukrajinu, jehož cílem bylo zúčastnit se a zažít a zaznamenat církevní oslavy tohoto světce. A začalo to dobře, po našem, les souhlasných rukou zájemců se s odjezdem silně zredukoval a již tento fakt mi napověděl, že nebudu zahlcen informacemi a daty a jmény, ale naopak, budu s účastníky prožívat pěkně den po dni, a cítit se, jako bych tam byl s nimi. A skutečně, každý den byl jiný, nový, neplánovaný, lehce, ne nevděčně samozvaným hostitelem vnucený, ale vše bylo prožíváno s pobavením a spokojeností. Hodně tomu pomáhalo i doprovodné slovo, kterým bylo vtipné a trefné a spíše laskavé glosování, než lkaní nad různými nepřízněmi, či hanobením všeho. Film byl pravda dlouhý, ale já jsem se na každý další den těšil jako dítě, kterému byla z pod peřiny zabavena knížka a ono se jen může třást, zda ji zase dostane a trnout jestli to bude zase tak napínavé, jako dosud. V tomto případě ovšem nebylo proč trnout, bylo jen otázkou, co pro ty filmařské poutníky ten místní policajt na zítřek nového nachystal.

Z MARSEILLE DO LURD je příjemná filmová pohlednice ze zájezdu do Francie, jejíž úměrná délka je dostatečně vyplněna nezahlcujícími informacemi a nadstandardně obrazově prezentována s velkým podílem nočních, citlivě volených záběrů. Film je dílem Arnošta Lukeše a jak je pro autora příznačné, má osobité estetické cítění pro záběr, a i zde boduje s velmi citlivým výběrem hudebního doprovodu.

VZPOMÍNKA NA SICÍLII. Film, který natočil na dovolené na Sicílii Eduard Mocek, mne hodně potěšil svou atmosférou a pocitem, jako by autor mezi řádky říkal, neptej se proč a kde, slad' své oči s mými a jen se dívej a kochej a nech se unášet tou pohodou, kterou itálové zovou dolce far niente ! Beze slov, jen s přáteli a kouzelnou ostrovní přírodou a mořem. Co by jsme za to v těchto časech dali, ach jo !

LETADLO LUŇÁK plus LETADLO AERO. Třikrát volám : Skvělé ! Ano, tak mne oslovily oba filmy Tomáše Junga, ačkoliv letadla a letectví jdou spíše mimo mě. Rozvržení filmů, jejich promyšlené budování, cit pro míru informací a přesto zahrnující maximum historie jejich vzniku, maximum technických podrobností a i nemálo osudů lidí kolem nich; i o nepřízni úřadů a jiných soudruhů, navíc i s příběhem, který je proslavil ve světě a konečně i s umanutostí současných nadšenců, jejichž zapálení dává naději do budoucna.

Dva dokumenty par excellence !

MAL TO BYŤ GERLACH. Když jsem o pár řádků oslavoval to sladké nicnedělání na Sicílii, tak jsem si říkal, sakriš, proč my každou dovolenou furt jenom hěpem po horách a skalách, co si také užít pár dní v pololehu u moře a jen točit palci u rukou a kochat se. Jenže to bych nesměl vidět tento film, pročez vše беру zpět a už se těším do hor, a děkuji za to Petrovi Rybínovi a ani mě nemusel dlouho přemlouvat ! No a to, že se mi jeho film líbil, už ani nemusím dodávat. Krásné záběry, panoramata i dřina pro nohy při výstupu a všudypřítomná dobrá pohoda nádherně oslovuje a vzbujuje závist, že tam nejsem a touhu být tam také. Těch příhod, že se operativně mění plán cesty, jsem zažil také dost, přesto musím obdivovat autora, jak to citlivě a vlastně zdůvodněně zakomponoval do natáčecího plánu a vytvořil, možná i vícehodnotný, příběh, než kdyby se na ten Gerlach s kamarády trmácel.

PLAVBA. Opět Peter Rybín, tentokrát na vodě. Vodu mám také rád, ale tentokrát se mé sympatie k filmu ani k tomu živlu nekonaly. Snad jen pohodička ve vodě a následný neohrabaný a téměř neproveditelný výlez na palubu, přinesl trochu vzruchu a také pár žánrových pohledů vyčnívalo nad průměrem. Ale i tady prokázal autor dobré fotografické oko a dar umět se dívat.

Film L'ubora Patsche NEBOJME SA VČIEL by směle mohl sloužit jako učebnice pro nastávající včelaře. Sám zobrazovaný včelař je samouk, který si slepé uličky včelařství vyzkoušel sám na sobě, k mnohému se dobral z knížek či z rad od již zavedených včelařů.

Jen kdybych byl jeho žák, asi by mě neuchvátil způsob a obsah jeho výkladu. Ale včelařem být nehodlám a po trvání tohoto filmu jsem ten přednes přežil. Filmařsky slušná práce s pěknými záběry i makrosnímky a nelze než sympatizovat s autorem, když poctivě přiznává užité záběry odjinud.

ZAKLÁDANIE VINOHRADU je zajímavý film spadající do ranku "Jak se to dělá" autora Miloše Slávika, který mne poznamenal dokonce dvakrát. V první řadě tím, že mě zbavil kouzla romantického pohledu na vinaře, který v kotáru s motyčkou okopkává vinohrad a pot se z něj jen řine, a poté tím, že jsem až žasl, jak i na takovou tradičně rukodělnou dřinu jsou vyvinuty mechanismy, které tuto lopotu nahrazují. To klobouk dolů ! Film se nesl ve věcném duchu, má chronologický řád a světe div se, když pomíneme zdouhavější úpravu půdy, je zasazení viničných hlav strojem brnkačka. Film mě nadchl právě tím, že jsem se dověděl něco nového a rozšířil tak svůj obzor. Co se týče obrazu, nebylo tam na té rovině čeho se chytit a co bylo vyloženě špatné, byl zvuk, kdy komentář jakoby vycházel ze studny a ještě byl poslán přes Skype.

Krátký film POVAŽSKÁ LESNÁ ŽELEZNICA Laca Hámora je pokus přiblížit nám dílčí úsilí dobrovolníků při obnově Považskej lesnej železnice. Něco jsme viděli, sem tam projela mašinka, ale dlužno poznamenat, že bohužel zůstalo jen u pokusu.

SYMFÓNIA PRÁCE. Asi jsem dosud zblblý z budovatelských filmů, ale symfonii práce bych viděl spíše jako drsnou ukázkou toho nejtěžšího z dělnických profesí, upoceně taviče, urputné havíře, obsluhu bucharů a tak nějak, a k tomu jiskry a čoudy a do toho mlácení, řezání, hučení, aby to vše, stejně hlučně korunoval břeský budovatelský hymnus ! No a to je hodně daleko od toho, co nám pod tímto názvem prezentoval autor Miloš Slávik. Tam někdo nevzrušivě šroubuje, jiný klíčem utahuje, no nevím ?

NA TRI KRÁLE NA HORNÁDZE natočil Ján Zibura a měl šťastnou ruku. Už jenom tím, že tento kout objevil a podruhé, že se tam objevil s kamerou a podal nám svědectví, jaká je tam zima malebná a jak sportovně lze využít prostory zamrzlé hladiny. Všechno fajn, jen se pořád nemohu zbavit dojmu, že zároveň promarnil příležitost akcentovat zimní krásu prostředí, ty ledopády, promrzlé stěny kaňonu a třeba i srovnání ledu a tekoucí vody. Viděl bych to jako kontrast mezi pohybem bruslařů a znehybnělým pohybem padající vody a klidně i jako kombinaci - pasáž fotek, pak pohybové scény s bruslaři, fotky s bruslaři, versus pohybující se voda a tak podobně. Ale i tak to byla pěkná a milá podívaná.

Pokročilí - videoklip

KOUZLO LAGUNY, film od Stanislava Domanského jsem viděl bezpočtukrát, a tak jen zopakuji, že se mi velice líbí a mám pro něj, jako výtvarník, velkou slabost.

MIRROR DOOR natočil Michal Telepák a klip se mu povedl právě tím, že nekopíruje současné vzory a že dokázal úměrně sladit obrazovou stránku se stránkou hudební za citlivého použití nerušivých experimentů v obraze. Příjemně mne to překvapilo !

SPIEVA HANKA HULEJOVÁ a HANKA HULEJOVÁ - UŽ K NÁM PRIŠLA ZIMA jsou klipy od Laca Hámora a oba zachraňuje podmanivý zpěv paní Hanky Hulejové. Sólo záběry krajiny a dědiny úplně stačí, proč se používá dvojobraz a dokonce půlka je "živá" a druhá statická fotka. Vždy by se v těch skladbách našla pasáž, kde by se fotograficky mohla několikrát zobrazit sama zpěvačka. No a pak ta nešťastná počítačová interpunkce, mechanické stíračky, roztahování, rolování obrazu, stažení do kuličky ... Škoda, některé přírodní záběry jsou malebně krásné a nesou se v duchu textu těch písní a je skutečně zbytečné až trestuhodné je ornamentovat těmito planými efekty. Už to tady někde zaznělo, méně je více !

Pokročilí - Film z fotografií

POHLEDNICE Z HANÁCKÝCH ATHÉN a RELAX. Dva filmy, jeden autor Stanislav Domanský. Osobně dávám přednost tomu prvnímu filmu, ale zjednodušeně řečeno oba jsou postaveny na fotografickém oku a zručnosti autora, což obé je neoddiskutovatelné. Někde v hlavě mi ale hlodá červíček, že by se měla v tom prvním filmu objevit nějaká legrácka, rébus či záhada a v tom druhém, kde je akcentována akce, použít pohyb, půlvtěřinku do mrtvolky a tak.

Ale asi dělám už moc chytrého. Stačilo.

No a to je vše.

Děkuji Vám všem za Vaše vydařená filmová dílka a již nyní žiji nadějí, že příští rok se budeme moci na této výtečné filmové akci sejít nejen osobně, ale všichni a hlavně zdraví !

Milan Šebesta
6. března 2021